

SKANDINAVIENS STJERNE
ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Puggaardsgade i Ribe.

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE
SKANDINAVIENS STJERNE
GRUNDLAGT 1851.

Nr. 18. |

15. September 1939

| 88 Aarg.

INDHOLD:

	SIDE
Frelse af Rulon S. Wells	275
Vidnesbyrd om Opstandelsen af George Albert Smith	279
Døden af Matthias F. Cowley	283
Brev fra Amerika	285
Velsignet bliver vi af Gud af Niels F. Green...	287
Kirkelige Nyheder fra hele Verden	288

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12, København F.

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige, udkommer den 1. og 15.
hver Maaned. Pris 25 Øre pr.
Nummer, 6 Kr. pr Aar.

FRELSE

af Ældste Rulon S. Wells

En fuldstændig Forklaring paa Guds Hensigter findes i Moses' Skrivelse i Den kostelige Perle, hvor Herren, idet han taler til denne mægtige Profet, siger:

Thi se, det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket. (Mos. 1. 39).

Med andre Ord har Gud hele Menneskehedens Frelse for Øje — det er hans guddommelige Formaal at frelse os alle.

Ældste Rulon S. Wells er en af Kirkens Generalautoriteter, idet han er Præsident for Det første Raad af de Halvfjerds.

Han blev Medlem af dette høje Raad den 5. April 1893. Hele sit Liv har han taget aktiv Del i Kirkens Arbejde; bl. a. har han præsideret over Den britiske Mission i Aarene 1895—1898 og været Medlem af Ungdomsforeningernes Hovedbestyrelse.

Det rejser Spørgsmaalet: Frelse os fra hvad? Og ligeledes: Hvad er Frelse?

Frelse betyder at frelse Menneskeheden, baade levende og døde, fra Døden — evig Død, baade fysisk og aandelig Død. Det vil da være klart for hver eneste tænkende Sjæl, at intet Menneske kan frelse sig selv. Vi opnaar maaske at

blive halvfjerds Aar, „Støvets Aar“, og maaske noget mere, men Dagen vil komme, da vi maa forlade denne Jord og lægge vort Legeme ned i den stumme Grav for at blive blandet med Moder Jord. Der vilde det blive for evigt, hvis det var afhængigt af nogen Magt, vi er i Besiddelse af, til at bringe det frem til Liv. Paa denne Maade vilde vi være bandlyst fra Guds Nærværelse og være ganske ude af Stand til at opnaa den igen af os selv, og derfor vilde vi være evigt fortabte, med mindre Gud vil frelse os. Vi kan ikke frelse os selv — vi er fuldstændig afhængige af ham, som alene kan frelse vor Sjæl, og hvis vi nogensinde bliver frelst, vil det blive ved hans almægtige Kraft og hans frelsende Naade.

Thi af Naade er I frelste, ved Tro, og det ikke af eder selv, det er Guds Gave, ikke af Gerninger, for at ikke nogen skal rose sig. (Efes. 2 8-9).

Vi trænger i allerhøjeste Grad til en Frelser, og vi læser:

Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortages, men have evigt Liv. (Joh. 3. 16).

Og lad os ogsaa erindre, at der ikke gives noget andet Navn, hvorved Frelse kan blive Menneskene til Del:

Og der er ikke Frelse i nogen anden; thi der er heller ikke noget andet Navn under Himmelen, givet blandt Mennesker, ved hvilket vi skal blive frelste. (Ap. Gern. 4. 12).

Akkurat ligesom der er de to enkelte Dele af vor evige Sjæl, nemlig Aanden, som kom fra Gud og Legemet, som kom fra Moder Jord, og de to Faser deraf, Døden der kom til Adam og Eva og hele deres Afkom, følger det af sig selv, at der ogsaa er to Faser eller Slags Frelse — en fra den timelige Død og en fra den aandelige Død. Fuldførelsen af dem begge eller den ene af dem ligger langt over noget Menneskets Magt, og derfor gør Herren det klart, at dette er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket. Lad derfor ikke noget Menneske antage, at det kan frelse sig selv eller paatage sig Æren, men lad hellere Vedkommende sige i sit Hjerte til Herren: „Din er Æren og Herligheden for evigt“.

Med Hensyn til den første Fase af Frelse, nemlig fra Legemets Død kommer den til alle og kan derfor med Rette kaldes „universel eller almindelig Frelse“.

Thi ligesom alle dør i Adam, saa skal og alle levendegøres i Kristus. Men hver i sin egen Afdeling: Kristus er Førstegrøden; derefter skal de, som hører Kristus til, levendegøres i hans Tilkommelse.

Naar vi læser videre, saa kommer vi til det Punkt, hvor alle skal levendegøres, enten de er gode eller slette, sorte eller hvide, Græker eller Jøde; alle vil til sidst blive levendegjort. Saaledes opfylder Herren sit Løfte, der blev givet i Himmelen, førend Jordens Grundvold blev lagt, overfor alle dem, der bestod deres første Prøvestand, og dette indbefatter hele Menneskeheden, for selv om Døden

rammer deres Legeme, vil de blive levendegjort og blive genforenet med deres Aand som en evig Arv.

Nu kommer det altoverskyggende Spørgsmaal: Hvad vil vor Tilstand være, naar vi opstaar fra Graven, og hvor skal vor Bolig være?

Opstandelse fra de døde behøver ikke nødvendigvis at bringe os tilbage til Gud. Skal vi stadig være forvist og udelukket fra hans Nærværelse? Det kommer an paa.

Hvorledes skal vi da blive bragt tilbage til Gud?

Jesus siger til os: Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. (Joh. 14. 6).

Thi og Kristus led een Gang for Synder, en retfærdig for uretfærdige, for at føre os frem til Gud . . . (1 Peter 3, 18).

Det vil heraf ses, at vi som i Tilfældet med almindelig Frelse er afhængige af ham for vor individuelle Frelse, men med denne særlige Forskel, nemlig at der er Betingelser. Denne Frelse er ikke ubetinget, men kan kun sikres Menneskenes Børn ved Lydighed mod hans herlige Evangelium — eller med andre Ord som forudsat i „Den evige Pagt“, ved at „gøre alle de Ting, som Herren deres Gud har befalet dem“.

Naar dette er det enkelte Individets egen Sag er det en Selvfølge, at der vil være forskellige Grader af Værdighed og derfor forskellige Grader af Herlighed. Apostlen Paulus fortæller os:

Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer, men een er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes.

Een er Solens Glans og en anden Maanens Glans og en anden Stjernens Glans; thi den ene Stjerne er forskellig fra den anden i Glans.

Saaledes er det ogsaa med de dødes Opstandelse. (1. Korinth. 15, 40 - 42).

Men naar, kan man spørge, kommer Frelsens Dag, og naar den kommer, vil Frelsen være øjeblikkelig eller vil den være en Proces eller gradvis Opnaaelse?

Ved at besvare det første Spørgsmaal, lad mig driste mig til at sige, at det vil være paa „Opstandelsens Dag“ og Dommens Dag, der følger efter. Med Hensyn til dem, der har forberedt sig ved Lydighed mod Jesu Kristi Evangelium, vil det være paa den første Opstandelses Morgen,

naar Trompeten skal lyde og de døde i Kristus skal opstaa og blive iklædt Udødelighed og evigt Liv.

Men med Hensyn til de ugudelige, der har begaaet al Slags Synd og som ikke vilde omvende sig, men forka-stede vor Herres Evangelium, vil de blive nedstyrtet i Helvede og der lide for deres egne Synder, indtil de har betalt til den sidste Hvid, endog i tusinde Aar. Saa vil deres Frelses Dag komme, for Helvedes Porte vil falde fra hinanden og de fangne frigivet og komme frem i den sidste Opstandelse og vil som Følge af Guds store Naade faa Lov til at komme ind i den telestiale Herlighed, en Herlighed som overgaar al Forstand.

Men hvor Gud og Kristus bo, kunde de ikke komme evindeligen. (Pagtens Bog 76, 112).

Nogle siger, de allerede er frelst, fordi de med deres Læber har bekendt deres Tro paa Kristus. Der er muligvis nogen Grad af timelig Frelse endog i det, hvis de er oprigtige; men hvad angaar deres evige Frelse, lad os altid huske, at det er en Sag, som skal opfyldes i Fremtiden.

Menneskelivet er Prøvestanden. Frelse kommer, efter at de er blevet prøvet.

Som Svar paa det andet Spørgsmaal, om Frelse vil være øjeblikkelig eller en gradvis Opnaaelse, lad mig da sige: Ja, den vil være baade øjeblikkelig og gradvis, selv om dette synes at være et Paradoks.

Hver Opstandelse fra de døde skal komme ved Trompetens Lyd. Denne er øjeblikkelig og kommer efterhaanden til alle. Saaledes er Udødelighed tilvejebragt, og alle bliver frelst fra Døden og Graven. Dette er „universal Frelse“ og er øjeblikkelig og bliver alle Menneskenes Børn til Del, fordi de bestod deres første Prøvestand i Himmelen, før end denne Verden blev skabt.

Nu med Hensyn til dem, der har bestaaet deres anden Prøvestand ved at adlyde Kristi Evangelium og er kommet frem i den første Opstandelse læser vi følgende i en Aabenbaring, givet til Joseph Smith:

I, der er levendegjort ved en Del af den celestiale Herlighed, skulle da annamme endogsaa en Fylde af samme. (Pagtens Bog 88, 29).

(Fortsættes Side 284)

Vidnedsbyrd om Opstandelsen

—af Apostel George Albert Smith.—

Vi er i Besiddelse af alt det, Verden kender med Hensyn til Opstandelsen fra de døde, og desuden sidder vi inde med andre vigtige Oplysninger angaaende den. Vi antager uden Forbehold alle Evangelisternes Vidnesbyrd, som de findes i det nye Testamente med Henblik paa Frelserens Opstandelse. Det er saa tydeligt, at det synes mig, at intet tænkende Menneske kan have Besvær med at fatte den. Forholdet er det, at efter at Frelseren var korsfæstet og lagt i Graven kom han frem, og i fyrretyve Dage var han sammen med sine Disciple, tog Del i deres Maaltider, de følte Naglegabene i hans Hænder og Saaret i hans Side. Han sagde til dem, medens han stod iblandt dem: »Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har.« Det maa da siges at være et uomtvisteligt Bevis, og alligevel er der mange af Faderens Børn, som ikke forstaar det.

Vi læser i Job: »Men der er en Aand i Mennesket, og den Almægtiges Inspiration giver dem Forstand.« De, der ikke har modtaget den Inspiration, vil ikke kunne fatte Meningen med Opstandelsen fra de døde, og uden den Forstaaelse synes det mig, at der kun vilde være liden Lykke for dem, der er kommet op i Aarene, og som venter paa det Øjeblik, da Aanden forlader Legemet, og hvor til ved de ikke.

Herren har været god imod os. Han giver os ikke alene Beviset, som det findes i Bibelen, men desuden det Vidnesbyrd, der findes nedskrevet i Mormons Bøg, 3. Nephi 11. Kapitel. Efter at Frelseren var blevet korsfæstet og opstod og foer til Himmels, var der samlet en stor Mængde omkring Templet i Overflødighedens Land, paa den vestlige Halvkugle, og som undrede sig over de Forandringer, der var blevet gjort. De hørte en usædvanlig Stemme gentaget tre Gange. Det var ikke en høj Stemme, ej heller en skarp Stemme, og dog trængte den dybt ind i deres Hjerte. Da de vendte sig i Retning af Lyden, saa de en Mand stige ned fra Himmelen. Han var klædt i en hvid Kjortel, og han kom ned og stod

midt iblandt dem og sagde til dem: »Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem Profeterne vidnede, at han skulde komme til Verden.«

Hvad mere direkte Vidnesbyrd om Opstandelsen fra de døde kunde erholdes end at han — med sit opstandne Legeme — kom iblandt dem og lærte dem det samme Evangelium, som han forkyndte i Jerusalem? Og han opfyldte nu det Løfte, han havde givet i Jerusalem, da han sagde: »Jeg har andre Faar, som ikke er af denne Fold; ogsaa de skal høre min Røst, og der skal være een Fold og een Hyrde.« Han kom i sin opstandne Skikkelse for at bringe dem de Oplysninger, han havde forudsagt vilde blive givet dem.

Da Joseph Smith, endnu ikke femten Aar gammel, læste i Jákobs Brev 1, 5. »Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham,« troede han hvad han læste. Han var ikke opdraget i Uvidenhed, som mange har troet. Hans Fader var en rigtig dygtig Lærer. Bibelen var en hellig Bog i deres Bogsamling. Da han læste, at Herren vilde give dem Visdom, som bad om den, gik han ind i den nærliggende Skov, og han knælede ned og bad.

Som Svar paa hans Bøn saa han Faderen og Sønnen. Han ikke alene saa dem, men han hørte deres Røst, først Faderen, der sagde: »Denne er min elskede Søn. Hør ham!« Og derefter talte Sønnen til ham og besvarede hans Spørgsmaal. Joseph ønskede at vide, hvilken Kirke han skulde slutte sig til og fik Meddelelse om, at han ikke skulde slutte sig til nogen af dem, fordi de ikke gjorde Herrens Vilje. Han fik da at vide, at der var meget Arbejde, der skulde udføres. Det er noget over hundrede Aar siden det skete, men hvad Joseph saa og hørte fik stor Indflydelse paa den religiøse Verden.

I vore Dage har vi Bibelen, vi har Mormons Bog, som blev givet Joseph Smith af vor himmelske Fader og vi har Guds Aabenbaringer i Pagtens Bog. Vi har andres Vidnesbyrd, som har haft Besøg af Engle, der bar Vidnesbyrd om hellige Ting. I Kirtland Tempel fik trofaste Mænd vidunderlige Manifestationer, der alle bidrog til Visheden om en bogstavelig Opstandelse.

Opstandelsen burde være let at forstaa for os. Joseph Smith og Oliver Cowdery modtog Haandspaalæggelse af dem, som havde været sammen med Frelseren som Disciple i Juddæa. De skænkede dem Præstedømmet og forklarede dem Jesu Kristi Lærdomme, som de findes i Bibelen.

Vi burde være taknemmelige. Intet andet Folk i Verden har været saa velsignet som vi. Vi skulde lægge vor Tro paa Jesus Kristus for Dagen ved at leve paa en saadan Maade, at vi er værdige til den Helligaands Inspiration. Vi kan — dersom vi vil — leve i Overensstemmelse med de Ting, som er blevet aabenbaret for os. Med Henblik paa Frelserens Opstandelse er der ingen Tvivl.

Vi kan læse i 88. Kapitel i Pagtens Bog og se, hvad Herren har sagt om vor Opstandelse, ikke alene Frelserens Opstandelse, men han fortæller os, hvad der kan ske os:

Sandelig siger jeg eder, at ved den Forløsning, der er sket for eder, er Opstandelsen fra de døde tilvejebragt.

Aanden og Legemet er Menneskets Sjæl.

Og Opstandelsen fra de døde er Sjælens Forløsning.

Og Sjælens Forløsning sker ved ham, der levendegør alle Ting, i hvis Hjerte det er besluttet, at de fattige og sagtmodige paa Jorden skulle arve den.

Derfor maa den helliggøres for al Uretfærdighed, at den kan beredes til celestial Herlighed.

Thi efter at den har opfyldt Maalet for sin Skabelse, skal den vorde kronet med Herlighed, ja med Gud Faderens Nærværelse.

Paa det at Legemer, der tilhøre det celestiale Rige, maa eje den til evig Tid, thi i dette Øjemed blev den skabt og dannet, og i dette Øjemed helliggøres de.

Og de, der ikke er helliggjort ved den Lov, som jeg har givet eder, nemlig Kristi Lov, skulle arve et andet Rige, nemlig et terrestrialt eller et telestialt Rige.

Thi den, der ikke kan holde et celestialt Riges Lov, kan ikke forblive i en celestial Herlighed.

Og den, der ikke kan holde et terrestrialt Riges Lov, kan ikke forblive i en terrestrial Herlighed.

Og den, der ikke kan holde et telestialt Riges Lov, kan ikke forblive i en telestial Herlighed, derfor er han ikke skicket til noget Riges Herlighed, men maa tilhøre et Rige, der er uden Herlighed.

Og atter, sandelig siger jeg eder, Jorden efterkommer et celestialt Riges Lov; thi den opfylder Maalet for sin Skabelse og overtræder ikke Loven.

Derfor skal den vorde helliggjort; ja, uagtet den dør, skal den vorde

levendegjort igen og udholde den Kraft, hvorved den bliver levendegjort, og de retfærdige skulle arve den.

Thi uagtet de dø, skulle de dog ogsaa opstaa igen med aandelige Legemer.

De, der have en celestial Aand, skulle annamme det samme Legeme, der var deres naturlige Legeme, ja, I skulle annamme eders Legemer, og eders Herlighed vil blive den Herlighed, hvorved eders Legemer bliver levendegjort.

I, der er levendegjort ved en Del af den celestiale Herlighed, skulle da endogsaa annamme en Fylde af samme.

Og de, der er levendegjort ved en Del af den terrestriale Herlighed, skulle da annamme en Fylde af samme.

Og de, der er levendegjort ved en Del af den telestiale Herlighed, skulle da annamme en Fylde af samme.

Og de, der blive tilovers, skulle ogsaa blive levendegjorte; ikke desmindre fordi de ikke var villige til at glæde sig i det, som de kunde have annammet, skulle de atter vende tilbage til deres eget Sted for at nyde det, de var villige til at annamme.

Thi hvad nytter det et Menneske, at der gives ham en Gave, naar han ikke modtager Gaven? Se, han glæder sig ikke over det, der er ham givet, heller ikke glæder han sig over ham, der er Gavens Giver. (Pagtens Bog 88, 14 - 33).

Det fortælles os i dette Kapitel, at vort Legeme skal oprejses fra Graven, ikke noget andet Legeme, og at den Aand, der ejer dette Tabernakel, nu vil tage Bolig i det samme Tabernakel, efter at det er blevet rensset og udødeliggjort.

Jeg mener, vi vilde være meget utaknemmelige, dersom vi — med al den Viden, Gud har skænket os til vor Trøst og Velsignelse — (og han har befalet os, at vi skulde dele denne Viden med hele Verden) ikke gik en lang Vej og gjorde mange Opofrelser for vor Faders andre Børn, som er værdifulde for ham, saa at de kunde vide, hvad han har aabenbaret os. Der vil være mange, som ikke forstaar, men det er Herrens Hensigt, at alle skal faa en Anledning til at vide, og det vil være vor Pligt og Ansvar at sørge for, at dette Evangelium forkyndes i alle Dele af Verden til Velsignelse for alle dem, der vil modtage det.

Et godt Navn er at foretrække for stor Rigdom, Gunst er bedre end Guld og Sølv.

D Ø D E N

af Ældste Matthias F. Cowley.

Døden er Slutstenen paa Livet. Hvad vi i Almindelighed henfører til som Døden indtræffer, naar Aanden forlader Legemet. Det er det fysiske Legemes Død, og den Del af det menneskelige Legeme ophører med at virke, bliver livløs. Det opløses og gaar tilbage til Moder Jord.

Det fysiske Legeme, som er dødeligt, er det Tabernakel, hvori Aanden bor, men denne dør ikke, naar Legemet dør. Menneskets Aand er ikke afhængig af det fysiske Legeme for at kunne eksistere, for det havde en Forudtilværelse. Dette forklares tydeligt i den bibelske Beretning om Skabelsen og ligeledes i Jobs, Jeremias' og andre jødiske Profeters Skrivelser. Paa samme Maade findes det i Læren om Kristus og hans Apostle i fordums Tid og nu som skrevet i det nye Testamente, Mormons Bog, Den kostelige Perle og Pagtens Bog.

Aanden har et uendeligt Liv, men det kødelige Legeme er uden Liv mellem Døden og Opstandelsen. Selv om Døden rammer alle Mennesker, kommer der dog ved den Almægtiges Forsyn en Gengivelse af det fysiske Legeme, saa at det kan indtages af den samme Aand, hvis Tempel Legemet var under denne Prøvestand. Dette er tilvejebragt ved vor Herre og Frelser, Jesu Kristi Forsoning og Opstandelse. Det forklares af Paulus »Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulde alle levendegøres i Kristus.« (1 Kor. 15: 22.) Paa denne Maade er det evige Liv tilvejebragt for Mennesket ved Forsoningen, og der menes hele Mennesket, for »Aanden og Legemet er Menneskets Sjæl.«

Mange Mennesker frygter Døden og ser paa den som noget ubeskriveligt grusomt. Dette skyldes imidlertid Uvidenhed om den sande, gudgivne Frelsensplan, og fordi de er uden den Helligaands oplysende og gode Indflydelse. Johannes, den elskede Apostel, fortæller os i det fjortende Kapitel af Aabenbaringerne, som han modtog paa Øen Patmos, at efter den Tid, da Engelen vilde gengive Evangeliet til Jorden: »Salige ere de døde, som dø i Herren herefter. Ja, siger

Aanden, de skulde hvile fra deres Møje, thi deres Gerninger følge med dem.* (Aab. 14: 13.)

Til de Hellige i de sidste Dage har Herren gennem sin Profet udtalt disse herlige Trøstens Ord: »Og det skal ske, at disse, som dø i mig, skulde ikke smage Døden; for den skal være sød for dem.* (Pagtens Bog 42: 46.) Deraf ser vi vor himmelske Faders Hensigter, som siger, at det er hans Herlighed og Ære at tilvejebringe evigt Liv for Mennesket, og at den midlertidige Adskillelse af Aanden fra Legemet, som vi kalder Døden, er væsentlig for Menneskets evige Fremgang.

Som en gennembrudt Stad uden Mur, saa er en Mand, som ikke kan tvinge sin Aand.

Frelse (Fortsat fra Side 278).

Det samme Princip kan ogsaa anvendes paa de andre Grader af Herlighed. Det vil derfor være klart, at de, som er beredt, bliver frelst øjeblikkeligt og faar Adgang til det celestiale Rige, hvor de endog vil modtage en Fylde, som uden Tvivl vil blive en stadig større Herlighed og som Følge deraf en gradvis Opnaaelse. Dette falder nøjagtigt sammen med det Løfte, der er gjort i den evige Pagt, som lyder saaledes:

Og de, der holde deres anden Prøvestand, skulle Herlighed vorde til Del evindelig. (Den kostelige Perle 3, 26).

Og det vil deraf ses, at det er en aldrig ophørende Herlighed, som vil blive stadig større og større, men dette sker altsammen, efter at vi er kommet tilbage til Gud i hans celestiale Rige; derfor er det baade en øjeblikkelig og en gradvis Opnaaelse.

Der findes ikke nogen Grænse for Tilegnelse af Lærdom og Kundskab. Paa denne Maade kan vi gaa fremad og vokse, indtil vi naar guddommelig Fuldkommenhed

Brev fra Amerika.

Payette, Idaho 23. Juli 1939.

Kære Præsident Garff!

Ja, nu har jeg jo været her i U.S.A. i 5 Maaneder og kan fortælle lidt om, hvad jeg synes om Amerika. Først vil jeg fortælle lidt om min Rejse over Havet og gennem Staterne. Jeg havde en glimrende Overfart over Havet, selv om Størsteparten var søsyge. Jeg var heldig og fejlede ingenting. Vi saa to Skibe i Nordsøen, men ellers saa vi ikke et Skib fra England til Halifax. I denne By gik et Par hundrede Passagerer i Land for at blive i Canada, det var mest Polakker og Kanadiere. Vi satte saa Kursen mod New York og kom dertil den 13. Februar om Morgenen. Min Søn og hans Hustru fra Payette, Idaho var i New York for at tage imod mig. Glæden var jo stor efter saa mange Aars Forløb. Min Søn og Svigerdatter havde en Del Venner og Bekendte rundt i Staterne. I New York boede vi paa Hotel Viktoria, et meget stort Hotel paa nogle og tredive Etager og med mere end 1000 Værelser. Vi besaa en Del af Byen bl. a. Verdensudstillingen. Efter at vi havde været i New York en Tid, rejste vi til Washington, men for at faa et lille Begreb om New York kan jeg meddele, at vi var i et Teater, som havde spillet et og samme Stykke hver Aften for fulde Huse i 6 Aar, og de mente, at de kunde spille det endnu i 3 Aar.

Washington er en meget smuk By med de mange Rigsdagsbygninger af Marmor; vi overværede et Par Rigsdagsmøder. Selvfølgelig besaa vi ogsaa Det hvide Hus, men Præsidenten var til Møde den Dag. Vi saa de mange smukke Malerisamlinger, deriblandt ogsaa et Maleri fra Danmark med Staunings Underskrift. Det hvide Hus er en mægtig Bygning af Marmor, og alt var meget smukt. Ja, selve Byen er skøn og ren som København.

Fra Washington tog vi til Chicago, som jo ogsaa er en meget stor By med mange smukke Seværdigheder, men man kan nok se, det er en forholdsvis ny By. Der var en Del Bekendte i Byen, som vi besøgte, og derfra tog vi saa til Salt Lake City. Disse uhyre Sletter, som vi kørte over saa

ud, som ventede de kun paa Indvandrere, for her er Plads nok. Vi naaede omsider Klippebjergene, og en Konduktør meddelte os, at vi snart var i Salt Lake City, hvor Toget vilde holde nogle Timer, medens de rejsende kunde bese den smukke By med det vidunderlige Tempel og Tabernakel samt Rigsdagsbygningen. Da vi rullede ind paa Banegaarden, stod min Søn og Datter med deres Familier og tog imod os. Glæden var stor paa begge Sider ved Gensynet efter de mange Aar. Vi kørte saa i deres Biler til deres Hjem i Salt Lake City, hvor vi var i 4 Dage. I disse 4 Dage besaa vi Byen og dens Seværdigheder. Jeg kan ikke beskrive den Følelse ved at se noget saa smukt, det maa ses. Vi kørte saa de knap 500 Mil til Payette i Agners Bil, hvor han bor og jeg har mit Hjem. Agner har et Teglværk, som min ældste Søn Peter driver. En Maanedstid senere tog jeg til Foraarskonference i Salt Lake City, hvor jeg traf gamle Venner og Bekendte: Gamle Andrew Jenson, Alma L. Petersen foruden mange, mange andre. Aa, hvor dejlige Følelser kan der ikke komme op i en, naar man træffer saa mange Venner. Der var Tusinder af Mennesker til Konference. Det er ikke nemt at forklare, hvilken Følelse man faar, naar man staar paa Tempelpladsen og i Tabernaklet, hvor Guds Ord lyder, som kom de virkelig fra Himmelen. Jeg er Herren meget taknemmelig, at jeg har faaet Lejlighed til at bo blandt Zions Folk og ligeledes at Herren har oprejst Mænd med Kundskab om Sandheden og Midler til at rejse til Danmark og forkynde Evangeliet, og at jeg og min Familie har annammet Sandheden og blevet Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg glæder og fryder mig over, at jeg her kan fortsætte med Tempelarbejdet og blive beseglet til min Hustru og mine Børn. Amerika er et vidunderligt Land, velsignet med alt hvad Mennesket behøver.

I Morgen den 24. Juli festes der overalt til Ære for Pionererne, og Brigham Young hyldes af alle som en Mand, der kan sammenlignes med Moses. Alle Kirkesamfund her respekterer Mormonerne, og de ønsker at efterligne dem i deres Arbejde. Her i Payette er der mange Samfund, som angriber hinanden, men ingen angriber Mormonismen.

Jeg har det saa godt, jeg kunde ønske det, og jeg takker

alle i Danmark for deres Gæstfrihed og Venlighed, naar jeg besøgte Grenene. Hermed mange Hilsener til Dem, Præsident og Søster Garff samt alle i Danmark fra mig

Eders Broder i Pagten

HELGO JENSEN.

Ovenstaaende er et Uddrag af et Brev fra Broder Helgo Jensen. Vi takker Broder Jensen for det interessante Brev og ønsker ham al Held og Lykke i Fremtiden.

Velsignet bliver vi af Gud.

*Velsignet bliver vi af Gud
I gennem Leveaar,
Om vi har Kendskab til Guds Bud
Og Sæden god udsaar!*

Kor:

*I vor Frelzers, Jesu Navn
Kan vi gøre megen Gavn,
Vise Vej til Himmelhjem,
Selv med Nidkærlighed gaa frem!*

*Velsignet bliver vi hver Dag,
Om Gud vi tjener tro;
Om ham vi lever til Behag,
Det giver Sindet Ro!*

*Den snævre Vej, til Himmelhjem,
Som vi maa vandre ad,
Er vel belyst, som vi gaar frem,
Saa hver kan være glad!*

*Velsignet bliver vi af Gud,
Naar Jordeliv er endt,
Om adlydt bliver Jesu Bud —
Til Frelse for os sendt!*

Niels F. Green.

Kirkelige Nyheder fra hele Verden.

KØBET af Resterne af det gamle Liberty Fængsel, berømt i Kirkens Historie som det Sted, hvor Profeten, hans Broder Hyrum og andre var indespærret, er fornylig blevet bekendtgjort af Kirken. I adskillige Maaneder var Profeten og hans Venner fængslet her; medens de Hellige blev drevet ud af Missouri. Joseph Smith arbejdede ivrigt under dette Fængselsophold og bragte mange af sine Tanker frem, indbefattende Kapitlerne 121, 122 og 123 i Pagtens Bog.

MERE end 100.000 Gæster har aflagt Besøg paa Kirkens Stand paa Verdensudstillingen i San Francisco. Udstillingen er en Miniature-Udgave af Tabernaklet, ved hvis Orgel der er givet Koncerter, og Kirkens Litteratur er blevet uddelt.

SØSTER Augusta Winters Grant, Præsident Grants Hustru, og Ældste Rulon S. Wells af det første Raad af de Halvfjerds, fejrede fornylig Fødselsdag sammen. Ældste Wells

blev 85 Aar og er Kirkens ældste nulevende Generalautoritet. Søster Grant er 83. I Dagens Anledning var Præsident og Søster Grant Gæster hos Apostel Richard R. Lyman og Frue, der tidligere stod i Spidsen for de europæiske Missioner.

MISSIONSARBEJDET paa Tahiti gaar stærkt fremad efter Ældste Rufus K. Hardys Rapport, som han aflagde ved Hjemkomsten efter entre Maaneders Tur gennem Missionen. Mange af Øgruppens Øer blev besøgt, og Medlemmerne syntes alle aktive og udmærket organiserede.

BARBARA JEAN Knecht Datterdatters Datter af det første kvindelige Medlem i Kirken i England blev døbt Søndag den 30. Juli i Ribble-Floden. Denne Dag var det 102 Aar siden de første Daabs-handlinger i den historiske Flod fandt Sted, og samme Dag blev Søster Jeanette Richards, Barbaras Oldemoder døbt.